

nede; og da Skattelovforslaget vedblivende ikke fandtes paa Rigsdagens Bord, blev jeg noget betænkelig ved dette Forslag og troede, der gemte sig noget andet, end der umiddelbart forelaa, bagved. Jeg har imidlertid ladet mig berolige ved Erklæringer indenfor Udvalget, idet man har sagt, at der ikke var den ringeste Musedrede indenfor denne Sag. Det er kun en foreløbig Foranstaltning, idet Forslaget, hvis der i indeværende Samling vedtages en Lov for Københavns Vedkommende, falder bort. Ud fra dette mener jeg, at man kan tiltræde det, og Københavns Kommune bør udnytte denne Bestemmelse, og ud fra dette stemme vi derfor.

Vi havde indenfor Udvalget gerne set, at man kunde have fritaget Indtægter under 3,000 Kr., men man har fra Flertallets Side erklæret ikke at ville være med til at skabe et nyt Skattesystem for København, men kun en foreløbig Ordning. Det have vi bøjet os for, idet vi have sagt, at selv om Arbejdere, der svare Skat af 1,000 Kr. om Aaret og altsaa svare 10 Kr. i Skat, skulle betale 1 Kr. mere, finde vi os deri, og det ville Arbejderne sikkert ogsaa gøre, for de have anderledes maattet punge ud til de arbejdsløse end den ene Krone om Aaret. Anderledes! Man skulde ogsaa mene, at det Valg, der er foregaaet nu i København, viser, i hvilken Retning man ønsker at gaa for at faa en Skatteordning, som den kræves af Socialdemokraterne og de radikale, der tilsammen fremdeles danne Flertallet indenfor Københavns Kommunalbestyrelse.

Et æret Mindretal af Højre har stillet nogle Forslag, som jeg ikke skal komme ind paa nu. Jeg vil kun sige, at under andre Forhold vilde jeg gerne have stemt derfor. Men som Sagen ligger, har jeg ikke den ringeste Gnist af Haab om, at de skulde kunne gennemføres, og jeg vil hellere ønske, at vi maaske sammen med det ærede Medlem kunde arbejde paa at faa Flertallet til at tiltræde Socialdemokraternes Forslag, der var noget nemmere at gaa til. Specielt om Mindretallets Forslag om en Bevilling af 10 Mill. Kr. til Iværksættelse af offentlige Arbejder skal jeg sige, at det er selvfølgelig det, vi ønske, men Mindretallet er gaaet ud fra, at naardet ved Sagens Behandling i Folketinget, i Udvalget og nu her er blevet saa stærkt fremhævet fra alle Sider, at Staten har en Pligt til at fremme sine Arbejder saa stærkt som muligt, vil en saadan Bestemmelse ikke have nogen reel Betydning. Selvfølgelig vilde vi meget godt kunne stemme for

dette Ændringsforslag, da det gaar i den Retning, vi ønske. Men jeg antager, at 10 Mill. Kr. ikke ville være tilstrækkelige, jeg vil antage, at Staten i det kommende Finansaar vil føle sig forpligtet til at bruge mere, og det vil jeg anse for rigtigt, thi som Forholdene ere, er det i højeste Grad paakrævet.

Men naar jeg siger dette, er det ikke, fordi der med tidligere Erfaringer for Øje er nogen egentlig Grund til at antage det, thi naar man ser, hvorledes Statsarbejderne her i København ere blevne fremmede, maa det jo siges, at det har i hvert Fald været Sneglefart. Dette gælder saaledes Statsbanernes Værksteder. Det erklæres i hvert Fald af Folk, som arbejde der, at der havde allerede i Fjor kunnet foretages betydelige Forberedelser, som kunde fremme Færdiggørelsen af dette Arbejde og derved skaffe Arbejde til langt flere Folk i Vinter, men det er ikke gjort, og derfor staaar det, som det staaar; der gaar kun ganske enkelte Murere dernede, og Arbejdet bliver ikke fremmet. Det kunde, som sagt, være sket i Fjor Sommer og Efteraar, og saa havde vi været saa meget længere fremme, og saa kunde i hvert Fald en Del Folk have fundet Beskæftigelse ved disse Værksteder i Vinter. Paa samme Maade er det gaaet ved Hovedbanegaarden. Om det er Arkitekterne, der ikke have deres Detailtegninger færdige, eller om det er den almindelige Slendrian, der raader ved Statsbanearbejder, som ogsaa i denne Tid vover at vise sig, ved jeg ikke, men det er i hvert Fald ikke mange Folk, der beskæftiges ved Hovedbanegaarden, og jeg synes, det burde paa-tales meget stærkt af den højtærede Minister, og at Arbejderne burde fremmes. Naar jeg desuagtet nærer noget Haab om, at Arbejderne ville blive fremmede mere, er det, fordi jeg mener, at Diskussionen her skal aabne baade Ministerens og Embedsmændenes Øjne for, at det er nødvendigt. Det kan ikke hjælpe, at man sidder det, som her tales om, ganske overhørig, jeg gaar ud fra, at det vil blive hørt og maa høres.

Ved denne Sags første Behandling paa-pegede jeg, ligesom den ærede Ordfører nu, forskellige Arbejder, som formentlig kunne sættes i Værk, og deriblandt navnlig Postgaarden. Lovforslaget derom blev for nogen Tid siden færdigt fra Folketinget og ligger nu i Landstinget, og jeg ser nu, at der deroppe er gjort adskillige Bemærkninger derom. Jeg vilde dog, hvis jeg kunde tale gennem Loftet op til det høje